

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupený Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Milešovská 6, Praha 3, proti žalovanému: **Městské státní zastupitelství v Praze**, se sídlem nám. 14. října 2188/9, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2019, č. j. SIN 1011/2019-15, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2022, č. j. 8 A 105/2019–101,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2022, č. j. 8 A 105/2019–101, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podáním ze dne 10. 2. 2017 žalobce požádal Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 4 (dále jen „OSZ pro Prahu 4“ či „povinný subjekt“), o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 23. 4. 2019 (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Konkrétně žalobce mj. požádal pod písmenem f) žádosti o soupis trestních věcí, které byly v roce 2016 přiděleny k dozoru OSZ pro Prahu 4, Mgr. Lucii Jindrové, v nichž byl dříve dozorovým státním zástupcem jiný státní zástupce OSZ pro Prahu 4, s uvedením jednoznačného identifikátoru každé trestní věci, data změny dozorového státního zástupce a jména předchozího dozorového státního zástupce.

[2] Rozhodnutím ze dne 5. 6. 2019, sp. zn. 0 SIN 5/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), povinný subjekt podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím částečně odmítl žádost žalobce, jmenovitě pod písmenem f).

[3] Rozhodnutím ze dne 28. 6. 2019, č. j. SIN 1011/2019-15 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný podle § 16 odst. 3 a § 20 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí, a to zejména z důvodu, že zjištění požadované informace fyzickou prohlídkou spisů by bylo vytvářením nové informace podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Rozsudek městského soudu

[4] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který rozsudkem ze dne 23. 3. 2022, č. j. 8 A 105/2019–101 (dále jen „napadený rozsudek“), zrušil prvostupňové i napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Druhým výrokem rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[5] Městský soud se především neztotožnil se závěrem povinného subjektu o tom, že žalobcem požadovanou informaci nemá k dispozici. Přitom nepovažoval za relevantní jeho tvrzení, že informační systém státního zastupitelství ISYZ není po programové stránce koncipován tak, aby dokázal zpětně zjistit, které spisy, jež jsou aktuálně přiděleny určitému státnímu zástupci, byly v minulosti přiděleny jinému státnímu zástupci. Taková informace nemusí být pro činnost státního zastupitelství potřebná, to ovšem nic nemění na tom, že taková informace existuje a lze ji dohledat. Pokud by nebylo možné ji zjistit prostřednictvím informačního systému ISYZ, pak musí být tato informace dosažitelná z jednotlivých spisů vedených u státního zastupitelství. Dosažitelnost této informace by byla pravděpodobně pracná a časově náročná, to ovšem neznamená, že není dostupná. O její dostupnosti svědčí i dřívější rozhodnutí OSZ pro Prahu 4 ze dne 17. 3. 2017, č. j. 0 SIN 5/2017–34. Z něho je zřejmé, že povinný subjekt vyzval žalobce k úhradě nákladů spojených s vyhledáním požadované informace v jednotlivých spisech (celkem 436), což znamená, že samotný povinný subjekt nepochyboval o tom, že tuto informaci má k dispozici.

[6] V návaznosti na to městský soud neshledal, že vyhledávání požadované informace fyzickou prohlídkou jednotlivých spisů vedených u povinného subjektu je vytvářením nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím; k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2021, č. j. 1 As 141/2011–67, č. 2635/2012 Sb. NSS.

[7] Městský soud vrátil věc žalovanému, resp. povinnému subjektu, k dalšímu posouzení stran existence eventuálních důvodů pro odmítnutí žádosti, a proto nevyhověl návrhu na uložení povinnosti požadované informace žalobci poskytnout.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika žalobce

[8] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které navrhl napadený rozsudek zrušit a vrátit věc městskému soudu k dalšímu řízení, a to z důvodu absence výroku, kterým by městský soud žalovanému

pokračování

nařídil požadované informace poskytnout. Kasační stížnost napadající absenci výroku rozhodnutí, který dle zákona měl napadený rozsudek obsahovat, je přípustná; k tomu stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010 – 65.

[9] Stěžovatel ve správní žalobě navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí a zároveň navrhl, aby městský soud nařídil dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím žalovanému požadované informace žalobci poskytnout. Městský soud však v rozporu s tímto ustanovením zákona věc vrátil povinnému subjektu k dalšímu posouzení existence eventuálních důvodů pro odmítnutí žádosti. Pokud totiž soud nezjistí existenci důvodu pro odmítnutí žádosti při přezkumu (přezkoumatelného) rozhodnutí, je povinen současně se zrušením obou rozhodnutí přikázat povinnému subjektu, aby požadovanou informaci poskytl. Žádné důvody pro odmítnutí žádosti přitom městský soud nezjistil a důvody uváděné správními orgány pro odmítnutí žádosti jako nesprávné odmítl. Zároveň ani nenaznačil, jaké další důvody pro odmítnutí žádosti by přicházely v úvahu.

[10] Zákon přitom neumožňuje soudu vážit, zda umožní správním orgánům dále zkoumat existenci důvodů pro odmítnutí žádosti. Pokud by bylo na zvážení soudu, zda nechá správní orgány dále zkoumat existenci důvodů pro odmítnutí žádosti nebo přikáže informaci poskytnout, neexistovala by zde povinnost soudu nařídít poskytnutí informace, tudíž by ani nebylo možné brojit proti takovému chybějícímu výroku kasační stížností, což však podle ustálené judikatury možné je.

[11] Stěžovatel dále namítá, že postup správních orgánů vykazuje znaky procesních obstrukcí za účelem informace neposkytnout, protože napadený rozsudek je již druhým zrušujícím soudním rozhodnutím v dané věci (městský soud již dříve zrušil rozsudkem č. j. 8 A 104/2017-27 rozhodnutí o odložení žádosti o poskytnutí totožné informace z důvodu nezaplacení požadované úhrady).

[12] Jediným judikaturou dovozeným důvodem pro neaplikování § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím za situace, kdy nebyly soudem zjištěny důvody pro odmítnutí poskytnutí informace, a to ještě nikoli bezvýjimečným, je nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Městský soud však neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, a současně neshledal žádný jiný důvod pro odmítnutí žádosti. Pak nemohl postupovat jinak, než nařídít povinnému subjektu informace poskytnout; k tomu stěžovatel cituje rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010–65, a ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012–62, č. 3155/2015 Sb. NSS.

[13] Podle stěžovatele bylo nesprávně rozhodnuto i o náhradě nákladů řízení, neboť stěžovateli byla přiznána náhrada nákladů řízení kromě soudního poplatku za dva úkony právní služby, není však specifikováno za které. Přitom stěžovatel vykonal v řízení tři úkony právní služby (převzetí a příprava právního zastoupení, žaloba a replika ze dne 18. 3. 2022).

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že předmět kasační stížnosti se stal obsolentním, neboť na základě informací vyžádaných od povinného subjektu bylo zjištěno, že tento poskytl stěžovateli požadované informace datovou zprávou dne 17. 5. 2022; stěžovatel převzal datovou zprávu téhož dne. Ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím umožňuje správnímu soudu zrušit nejen napadené rozhodnutí, ale i rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti, a nařídít povinnému subjektu poskytnutí informace, a to tehdy, pokud neexistují žádné důvody pro odmítnutí žádosti, což soud musí posoudit s respektem k zásadě soudního přezkumu správních rozhodnutí. Z napadeného rozsudku zřetelně plyne názor soudu o nemožnosti komplexně posoudit existenci důvodů pro odmítnutí žádosti, a proto nebylo možné, aby soud poskytnutí požadované informace nařídil. Zvolené řešení městského soudu je také v souladu s komentovaným zněním citovaného ustanovení. S ohledem na uvedené proto žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[15] V replice stěžovatel nesouhlasil s tím, že by předmět kasační stížnosti měl být obsolentní, neboť předmětem přezkumu je napadený rozsudek na základě skutkového stavu, který mohl vzít městský soud do úvahy v rozsudku, neboť skutečnosti, které nastanou až po vyhlášení rozsudku, logicky nemohou mít vliv na jeho zákonnost. Nicméně už jen skutečnost, že informace byly poskytnuty a žalovaný vydal informační příkaz, jasně dokládá nezákonnost napadeného rozsudku. Ten přitom neobsahuje žádné úvahy či závěry, proč by městský soud nebyl schopen posoudit existenci důvodu pro odmítnutí žádosti. Městský soud napadeným rozsudkem vrátil věc správním orgánům k posouzení těchto důvodů, přenesl na ně však povinnost, kterou měl s ohledem na daný skutkový stav sám.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[17] K přípustnosti kasační stížnosti podle § 102 s. ř. s. Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost směřuje proti chybějícímu výroku, neboť městský soud nevyhověl návrhu stěžovatele, který požadoval, aby městský soud nařídil žalovanému povinnost poskytnout informaci podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, takovou kasační stížnost je třeba považovat za přípustnou. Například v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010–65, Nejvyšší správní soud shledal podobnou kasační stížnost přípustnou, když konstatoval, že „[k]asační stížnost, kterou stěžovatel napadá absenci výroků rozsudku městského soudu, jimiž by bylo vedle rozhodnutí odvolacího správního orgánu zrušeno i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nařízeno správnímu orgánu I. stupně poskytnout požadované informace, směřuje proti výroku rozsudku, nikoliv pouze proti jeho důvodům. Městský soud je totiž povinen za splnění podmínek § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím zahrnout tyto výroky do výrokové části svého rozsudku.“ Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 31. 10. 2018, č. j. 3 As 38/2018–29, nebo ze dne 4. 2. 2021,

pokračování

č. j. 7 As 257/2020-27. Tyto závěry lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Důvod nepřipustnosti kasační stížnosti dle § 104 odst. 2 s. ř. s. tak není dán.

[18] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že je důvodná.

[19] Stěžovatel uplatněné kasační důvody nepodřadil konkrétním ustanovením, což však není vadou podání. Postačí, když ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003–50, č. 161/2004 Sb. NSS). Stěžovatel vytýká napadenému rozsudku nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[20] K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že městský soud nijak nenaznačil, v čem by mohly spočívat další důvody pro odmítnutí žádosti. Městský soud podle názoru stěžovatele dospěl k závěru o nutnosti vrácení věci žalovanému k posouzení existence eventuálních důvodů pro odmítnutí žádosti bez jakéhokoliv předchozího odůvodnění až v bodě 36 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud připomíná, že rozhodnutí je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, pokud soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti, které nebyly v řízení zjišťované či byly zjištěny v rozporu se zákonem, anebo kdy není zřejmé, zda byly nějaké důkazy v řízení vůbec provedeny (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). O nepřezkoumatelnost se bude jednat také v případě, že soud opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných účastníky řízení (srov. např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, anebo ze dne 2. 8. 2012, č. j. 4 Ans 1/2012-61), anebo pokud ji vypořádal nedostatečně, a z odůvodnění nelze seznat, proč ji posoudil za nedůvodnou (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005–44, č. 689/2005 Sb. NSS).

[21] Nejvyšší správní soud vážil, zda absence bližšího posouzení existence důvodů pro odmítnutí žádosti činí napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Přitom vycházel ze zásady, že soudy by měly institut nepřezkoumatelnosti užívat pouze výjimečně. Městský soud sice neuvedl, jaké další důvody by mohly vést k odmítnutí žádosti, zdůvodnil však, že uložení povinnosti povinnému subjektu požadovanou informaci poskytnout, se mu jevilo za tehdejšího stavu věci jako předčasné. Nejvyšší správní soud to akceptoval a napadený rozsudek z uvedených důvodů nepovažuje za nepřezkoumatelný.

[22] Pokud jde o zákonnost napadeného rozsudku spočívající v posouzení důvodů k odmítnutí poskytnutí informací, je třeba vycházet z rozhodné právní úpravy. Podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím „[p]ovinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.“ V daném případě městský soud vyslovil, že požadovaná informace nebyla novou informací a proti tomuto jeho závěru stěžovatel nebrojí; tvrdí však, že nebyly dány ani žádné jiné důvody pro odmítnutí žádosti, a proto měl soud uložit povinnost poskytnout informaci.

[23] Podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím „Při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.“

[24] Ke smyslu a účelu výše citovaného ustanovení se Nejvyšší správní soud již několikrát vyjádřil (srov. rozsudky ze dne 28. 1. 2015, č. j. 6 As 113/2014–35, nebo ze dne 14. 4. 2022, č. j. 10 As 542/2021–99, č. 4346/2022 Sb. NSS). Správní soud podle tohoto ustanovení není omezen jen na možnost zrušení správního rozhodnutí, ale disponuje rovněž atypickou pravomocí nařídít přímo povinnému subjektu, aby žadateli informaci poskytl. Zavedení apelačního prvku do jinak přísně kasačního systému správního soudnictví bylo vyvoláno potřebou reagovat na praxi některých správních orgánů, které kasačního principu při soudním přezkumu zneužívaly k tomu, že informace opakovaně, a to i po prohraných soudních sporech, neposkytly a informace vždy znovu odepřely s pozdějším odůvodněním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003–73, č. 1469/2008 Sb. NSS). Smyslem a účelem § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím tak je zabránit „ping-pongu“ mezi povinným subjektem, resp. žalovaným na straně jedné, a správními soudy na straně druhé. Správní soudy musí zajistit, že prostřednictvím soudní ochrany bude rychle a účinně dosaženo poskytnutí informace v případech, kdy poskytnuta být má, avšak povinný subjekt ani žalovaný tak neučinily. Krajský soud (zde městský soud), má při postupu podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím nejen postavení orgánu kasačního, nýbrž i postavení orgánu nalézajícího hmotné právo. Je tedy na něm, aby ověřil, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li takové důvody, je povinen nařídít povinnému subjektu požadované informace poskytnout (srov. bod 122 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012–62, č. 3155/2015 Sb. NSS).

[25] Městský soud poté, kdy se správně vyrovnal s otázkou neexistence důvodu odmítnutí poskytnutí informace spočívajícího v nedisponování požadovanou informací či nutností ji nově vytvořit, rozhodl o vrácení věci žalovanému, resp. povinnému subjektu k dalšímu posouzení stran existence eventuálních jiných důvodů pro odmítnutí žádosti. Takový postup je však v rozporu s § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. V případě přezkumu rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti odepření informací je na soudu, aby ověřil existenci důvodů k neposkytnutí informací, pokud to je možné. Nelze totiž vyloučit, že ze spisu nejsou zřejmé všechny rozhodné skutečnosti k takovému posouzení a že je zde reálná možnost, že doplněním řízení některý z důvodů uvedených v § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím vyjde najevo. To však je třeba v rozhodnutí soudu specifikovat. Městský soud to v daném případě neučinil, a navíc je dostatečně zřejmé, že nepřicházelo v úvahu doplnění řízení, z něhož by konkrétní důvod pro odmítnutí poskytnutí informace mohl vzejít. Pokud tedy soud dojde k závěru, že důvody pro odepření informace uváděné správním orgánem neobstojí a neospravedlňují neposkytnutí požadované informace, a současně nezjistí, že by mohly přicházet v úvahu další důvody pro neposkytnutí informace, rozhodnutí obou instancí zruší a přímo nařídí povinnému subjektu informaci poskytnout. To vede ke zrychlení celého postupu. Městský

pokračování

soud rozhodnutí správních orgánů sice správně zrušil, ale dopustil se nezákonnosti tím, že povinnému subjektu neuložil povinnost požadovanou informaci poskytnout. Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. byl naplněn.

[26] Nejvyšší správní soud dodává, že nepřehlédl, že žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že prostřednictvím informačního příkazu byly povinným subjektem požadované informace stěžovateli poskytnuty. Na toto sdělení stěžovatel reagoval, že i když byly požadované informace poskytnuty, nadále trvá na projednání kasační stížnosti. K tomu Nejvyšší správní soud připomíná, že nelze hovořit o tom, že by odpadl předmět řízení o kasační stížnosti, neboť tím je zákonnost rozsudku městského soudu. Současně však Nejvyšší správní soud nemohl vážit, zda se ze strany žalovaného nejedná o uspokojení navrhovatele, neboť to má místo jen v řízení před soudem I. stupně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2017, č. j. 8 Afs 37/2007-112). Jedná se však o skutečnost, která je relevantní pro nové řízení před městským soudem.

[27] Městský soud v novém řízení zváží a posoudí, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci institutu uspokojení navrhovatele podle § 62 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 47 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud si je vědom rozsudku ze dne 17. 10. 2013, č. j. 6 Ads 3/2013-41, č. 2996/2014 Sb. NSS, který se týkal výkladu § 62 s. ř. s., a kde v bodě 16 konstatoval, že pokud již v předmětné věci soud dříve rozhodl, není již možné postupovat podle § 62 s. ř. s., neboť již první rozhodnutí soudu, nikoli ta, která následovala, jsou překážkou pro aplikaci tohoto ustanovení. V tamní věci se ze strany žalovaného jednalo o naplnění závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku; účelem vydání nového rozhodnutí žalovaného tedy nebylo uspokojit navrhovatele a modifikovat pravomocné, soudem přezkoumávané rozhodnutí, nýbrž naplnit rozsudek městského soudu, kterým byla tato povinnost uložena, a vydat rozhodnutí ve věci (předchozí napadené rozhodnutí bylo rozsudkem městského soudu zrušeno). V nyní posuzovaném případě se jedná o odlišné skutkové okolnosti. Žalovaný, aniž mu byla povinnost soudem uložena, vydal informační příkaz, kterým přikázal povinnému subjektu požadované informace poskytnout. Podobné sebereflexi vedoucí ke smírnému vyřešení sporu jistě není namístě bránit. Městský soud se po zrušení napadeného rozsudku dostává do situace, kdy znovu posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Je ovšem otázkou, zda jsou naplněny podmínky, které § 62 s. ř. s. s možností uplatnění institutu uspokojení navrhovatele spojuje; bude na městském soudu, aby to uvažil. Pokud městský soud shledá, že nejsou splněny podmínky pro uplatnění § 62 s. ř. s., pak rozhodne ve věci samé, a to v intencích závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného výše. Přitom rovněž s řádným zdůvodněním zohlední skutečnost, že informace již byla poskytnuta.

[28] K námitce stěžovatele, že napadeným rozsudkem bylo nesprávně rozhodnuto o náhradě nákladů řízení, Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že městský soud pochybil, když neuvedl konkrétní úkony podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) [dále jen „advokátní tarif“], za které odměnu přiznal, a za které nikoli, a z jakých důvodů. Přitom účtované úkony zjevně korigoval. Lze jen spekulovat, že neuznal úkon převzetí a příprava právního zastoupení, neboť za tento úkon přiznal odměnu již ve svém předchozím

rozsudku ze dne 23. 4. 2019, č. j. 8 A 104/2017-27, týkajícím se poskytnutí téže informace, což by při řádném zdůvodnění bylo akceptovatelné.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek spočíval na nesprávném posouzení právní otázky, proto ho v souladu s § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc městskému soudu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.)

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém řízení (§ 110 odst. 3 s. ř. s.)

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2023

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu